

A gyömrői templomépítő plébános élete, munkásságának rövid összefoglalója

Prause József 1893-ban született Pomázon.

Iskoláit itt és Óbudán végezte. Teológiai tanulmányait Vácon kezdte el 1911-ben.

Pappá szentelték Vácott 1916 májusában, 23 éves korában.

Káplánként több helyütt működött, míg 1923-tól Gödöllőn az ottani premontrei gimnáziumban volt hitoktató három évig.

Innen kiemelve emelte ki gyömrői plébánosnak 1926 július 1-től Hanauer A István a váci püspök.

Esperes lett.

c. apáti címet kapott

Eredetileg missziós pap akart lenni, de látva az itteni sivár lelki életet, a szervezetlenséget, a hívek lelki ellátásának hiányát – letett eddigi vágyáról, hogy Afrikában vagy másutt legyen hittérítő – itt látott munkának.

Kedves megnyerő modorával megszerették. Szervezőkészségével és buzgóságával sok egyesületet, hitbuzgalmi közösséget szervezett. Pénzügyi talentumával rendbe hozta rövid idő alatt az egyházközség anyagi ügyeit, szorgalmával igyekezett teljessé tenni az anyakönyvek elhanyagolt vezetését.

A hitélet fellendítésének lehetőségét abban látta, hogy először az itt lakó „katolikusokat” kell templomjáróvá tenni. Ehhez a kultúra, a művelődés meg a vallásosság iránti érdeklődést igyekezett felkelteni.

Hozzáfogott hosszútávra szóló, elismerésre méltó terveinek megvalósításához. A hitélet színterének lehetőségét igyekezett bővíteni az ófalusi templom renoválásával, kultúrház építéssel, majd templomépítéssel.

Tevékenységének főbb állomásai:

- a már működő rózsafüzér társulatot felkarolta és részükre új feladatot adott. (1926)
- templomépítéshez telkeket vásárolt (1927-28)
- az egyházközség javadalmazására felajánlott mendei határban lévő földeket megvásárolta (1927)
- felélesztette az 1923 óta működő leányifjúsági Mária Kongreációt (1927-28)
- megindította a fiatal ifjúság szervezését a cserkészmozgalomban (1928-31)
- felépítette a kultúrházat (1929)
- előkészületeket tett a templom terveinek elkészítésére (1929)
- felélesztette a Szent Ferenc harmadrend működését (1930)
- megszervezte a templomépítő bizottságot (1930)
- aktivizálta a Templomépítő Egyesületet, és tagtoborzásba kezdett. (1932-33)
- rendbehozta és felújította az ófalusi templomot és körülötte a templomdombot (1928-33)
- a polgári iskolához újabb tantermet épített (1933)
- az ófalusi templomba orgonát vásárolt (1926)
- elkezdte és felépítette élete fő művét a gyömrői JÉZUS SZÍVE TEMPLOMOT (1935-38)
- karzatot épített és oda orgonát vásárolt (1954-55)
- kifestette a templomot (1955)
- a fellendülő hitélet során már nagyon szűkké vált iskolából átköltöztette a kultúrházba a kápolnát. (1934)
- új plébániát épített (1941)

Elgondolása helyes volt, következetes munkájával Gyömrő hívő, vallását gyakorló közösséggé vált. Ezzé kell válni ma is.

1967 októberben kapott felmentést a plébánia vezetése alól, s került nyugdíjba. Ágynak dőlt, s már nem gyógyult fel. 1968 február 26.-án hunyt el és március 2.-án volt a temetése. Az általa épített templomban volt felravatalozva, ahol ezrek és ezrek vettek búcsút tőle. Innen indult el a temetési menet a Szent István úton, a Dózsa György úton a falusi templomokig, majd a mendei úton a temetőig., ahol – kérésének megfelelően – hívei között nyert nyughelyet óriási részvét mellett.

„Elévülhetetlen érdemeket szerzett a templom, a plébánia, és a kultúrház építésével” írta róla utóda Csillik János volt nagykáta adminisztrátor.

A búcsúztató szertartást és temetési menetet Dr. Kovács Vince váci egyházmegye apostoli kormányzója vezette, a temetőben pedig Dr. Szabó Imre esztergomi segédpüspök, Budapest – Krisztinavárosi plébános (egykor hosszú ideig gyömrői lakos) végezte.

A temetésen nemcsak gyömrői, hanem környékbeli hívek szép számmal vettek részt. Jelen voltak a Gyömrőn működő másvallású hívek lelkeszei valamennyien és a másvallásúak közül is igen sokan.

A telepi temetőben megnyugszik hívei körében.

Zárjuk azzal a reá való mostani emlékezést, amivel ő fejezte be minden prédikációját:

„... Krisztusban szeretett testvéreim – majd odafönn találkozunk ...”